

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 316/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. G. a Ing. M. G., K., zastúpených advokátom JUDr. V. J., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a tiež práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 216/2010 zo 16. marca 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 181/2011 z 28. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. G. a Ing. M. G. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2012 doručená sťažnosť M. G. a Ing. M. G., K. (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci

namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 216/2010 zo 16. marca 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 181/2011 z 28. septembra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom sp. zn. 7 Co 216/2010 zo 16. marca 2011 krajský súd ako vecne správny potvrdil rozsudok Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 1247/98-352 z 13. apríla 2010, ktorým bola sťažovateľom uložená povinnosť odstrániť z pozemku vo vlastníctve navrhovateľky neoprávnenú stavbu (stĺpiky so závorou, pozn.), ktorej zriadením sťažovateľa neoprávnene zasiahli do vlastníckeho práva navrhovateľky. Dovolanie sťažovateľov proti označenému rozsudku krajského súdu bolo napádaným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 181/2011 z 28. septembra 2011 odmietnuté, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nebolo prípustné.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovatelia vyjadrujú svoju nespokojnosť tak s uznesením najvyššieho súdu, ktorému vytykajú nesprávne vyhodnotenie dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, ako aj s rozsudkom krajského súdu, ktorému vytykajú jednako nedostatočnú odôvodnenosť a jednako nedostatočné resp. rozporuplné zistenie skutkového stavu, ktoré napokon viedlo podľa sťažovateľov k nesprávnemu meritórnemu rozhodnutiu. Sťažovatelia namietajú, že krajský súd, rovnako ako pred ním aj okresný súd, sa vôbec nevysporiadal s ich námietkami týkajúcimi sa ich pochybnosti o legálnosti nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľkou k pozemku, na ktorom postavili spornú stavbu, ktorej odstránenia sa navrhovateľka domáhala.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

„Ústavný súd síce zásadne neprehodnocuje dokazovanie vykonané všeobecnými súdmi, lebo — aj keď by sa s ním nestotožňoval - mu táto právomoc neprislúcha, na strane druhej však, ak je hodnotenie konkrétnych dôkazov poznamenané prvkami ľubovôle,

v dôsledku absencie akceptovateľného racionálneho základu, ide o taký prípad nesprávnej realizácie dôkazného konania, ktorý má za následok porušenie vyššie označených základných práv. ...

Sťažovatelia v konaní preukázali nadobudnutie vlastníckeho práva k parcele na základe kúpnej zmluvy, spornú časť pozemku užívali nerušene od roku 1978 až do roku 1998, preto ak by aj sporná časť pozemku nebola predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy, nadobudli k nej vlastnícke právo vydržaním (viď zápisnica 6 C/477/79).

Sťažovatelia spochybnili právny titul, od ktorého navrhovateľka odvodzovala oprávnenosť svojej držby - Dohodu zo 07.05.1957, na základe ktorej P. L. prenechal do úžitku časť parcely č. ... o výmere ... M. C. (manželovi navrhovateľky), pretože P. L. ani jeho manželka neboli nikdy jej vlastníkami, ale iba užívateľmi (viď Dohoda z 7.5.1957). Uvedená Dohoda nemohla založiť oprávnenosť a dobromyseľnosť držby, pretože nikto nemôže preniesť na iného viac práv, než sám má.

Sťažovatelia žiadali pripojenie notárskeho spisu N 113/94? NZ 386/94 za účelom zistenia právnej skutočnosti, ktorá mala založiť oprávnenú držbu navrhovateľky k spornému pozemku a spôsobiť vydržanie vlastníckeho práva navrhovateľkou. Takýto dôkaz nemožno hodnotiť ako nadbytočný, ale naopak má zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej.

Sťažovatelia šetrením v zozname znalcov vedenom MS SR zistili, že Ing. K. bol zo zoznamu znalcov vyčiarknutý ešte dňa 25.09.2009, teda pred vypracovaním znaleckého posudku č. ... dňa 12.11.2009 a písomného vyjadrenia zo dňa 28.02.2010. ... Prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z dôkazu získaného v rozpore so zákonom. Túto skutočnosť ponechal odvolací aj dovolací súd bez povšimnutia.

Znaleckým dokazovaním nebolo preukázané vlastnícke právo navrhovateľky, pretože z posudku Ing. K. vyplýva iba fakt, že v 70-tych rokoch 20. storočia bola v katastri pri novom mapovaní vykonaná zmena tvaru pozemkov sťažovateľov a navrhovateľky, pričom dôvod tejto zmeny je neznámy a naopak podľa znaleckého posudku Ing. Č. podľa operátu bývalej evidencie nehnuteľnosti pred novým mapovaním sa všetky tri stĺpiky postavené sťažovateľmi nachádzali na pozemku ... patriacom sťažovateľom. ...

Medzi základné princípy právneho štátu patrí nepochybne i vylúčenie ľubovôle pri rozhodovaní súdov, ktoré musia reagovať na uplatnené námietky a vysvetlenie ich prípadného odmietnutia. Ak sa odvolací súd nevysporiada s odvolacími námietkami, je jeho

rozhodnutie nepreskúmateľné a v konečnom dôsledku v rozpore s právom na spravodlivý proces. ...

Napriek tomu, že sťažovatelia mali súdnou praxou - ktorú podľa judikatúry ESLP treba považovať za zákon v materiálnom zmysle (viď Kruslin v. Francúzsko z 24.4.1990 a pod.) - zabezpečený prístup k dovolaciemu súdu, tento svoju judikatúru nerešpektoval, keď napriek svojvoľnému odôvodneniu rozsudku odvolacím súdom, dovolanie sťažovateľov odmietol ako neprípustné. V tomto postupe dovolacieho súdu tiež treba vidieť svojvoľu, ktorým sa zasahuje do funkčnosti právneho systému na Slovensku. “

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 16.03.2011, spis. zn. 7 Co 216/2010, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR z 28.9.2011, spis. zn. 4 Cdo 181/2011, porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Žiline z 16.03.2011, spis. zn. 7 Co 216/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.9.2011, spis. zn. 4 Cdo 181/2011, a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom priznáva náhradu trov konania v sume 462,38 EUR, ktorú je povinný zaplatiť Krajský súd v Žiline spolu s Najvyšším súdom SR solidárne do 2 mesiacov, na účet právneho zástupcu... “

Sťažovatelia tiež žiadali, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 216/2010 zo 16. marca 2011 a svoj návrh odôvodnili takto:

„Vzhľadom na to, že v napadnutých rozhodnutiach ide o exekučný titul na odstránenie stavby, sťažovatelia navrhujú a žiadajú ústavný súd, aby do rozhodnutia vo veci samej odložil vykonateľnosť rozhodnutia Krajského súdu v Žiline z 16.03.2011, spis. zn. 7 Co 216/2010, čím sa predíde vzniku nenapraviteľných škôd v majetkovej sfére

sťažovateľov, pričom prechod cez sporný pozemok je jednou možnou prístupovou cestou k domu sťažovateľov.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení ich základných práv a práva garantovaného spravodlivé súdne konanie, a to konkrétne jeho atribúty spočívajúce v náležitom odôvodnení súdneho rozhodnutia, ako aj v zabezpečení rovnosti účastníkov konania. K porušeniu uvedených atribútov spravodlivého súdneho konania malo dôjsť tým, že krajský súd aj napriek predloženým dôkazom, ktorými sťažovatelia podľa nich náležite a dostatočne spochybnili vlastnícke právo navrhovateľky k nehnuteľnosti, z ktorej žiadala odstrániť stavbu sťažovateľov, čím v konečnom dôsledku spochybnili aj jej aktívnu

legitimáciu, sa s týmito dôkazmi nevysporiadal, a namiesto tohto podľa sťažovateľov iba arbitrárne konštatoval, že sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, na ktorej bola sporná stavba nimi postavená. K porušeniu označených základných práv a práva mal prispieť aj najvyšší súd, a to z dôvodu, že v sťažovateľmi tvrdenom pochybení krajského súdu nevidel dovolací dôvod, v dôsledku čoho toto sťažovateľmi tvrdené pochybenie krajského súdu ani nenapravil.

1. K rozhodnutiu krajského súdu

Pokiaľ ide o sťažovateľmi napádaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 216/2010 zo 16. marca 2011, odvolávajúc sa na svoju judikatúru, podľa ktorej v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) sa ústavná sťažnosť proti druhostupňovému rozhodnutiu považuje za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (ktorým však bolo dovolanie odmietnuté z procesných dôvodov, a preto nedošlo k vecnému preskúmaniu dovolaním napadnutého rozhodnutia, pozn.), a lehota na podanie sťažnosti proti dovolaním napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu sa tak považuje za zachovanú (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09), ústavný súd aj v tomto prípade vzhľadom na to, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa proti označenému rozhodnutiu krajského súdu bez jeho meritórneho preskúmania odmietol, považuje sťažnosť sťažovateľov proti právoplatnému rozsudku krajského súdu za riadne a včas podanú.

Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť

teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Krajský súd v napádanom rozsudku sp. zn. 7 Co 216/2010 zo 16. marca 2011 svoje závery odôvodnil takto:

„Predmetom konania v danej právnej veci je návrh navrhovateľky na odstránenie stĺpikov z betónových tvárnic z pozemku parcela ... na tom základe, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou pozemku ... zastavaná plocha o výmere ... Odporcovia 1/, 2/ na tejto časti jej sporného pozemku, ktorý slúži ako prístup k rodinnému domu navrhovateľky súp. č. ..., neoprávnene postavili tri stĺpiky oplotenia a železnú závoru.

Odvolaací súd preskúmaním zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu veci a z dôkazov, ktoré vykonal, vyvodil aj správny právny záver.

Podľa ust. § 126 ods. 1,2 OZ vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu neprávom zadržuje. Obdobne právo na ochranu má aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba.

Súdnu ochranu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam poskytuje zákon v citovanom zákonnom ustanovení vlastníkom proti tým, ktorí neoprávnene zasahujú do ich vlastníckeho práva, najmä umožňuje domáhať sa vydania veci od toho, kto ju neprávom zadržuje. Základnou podmienkou úspechu návrhu v tejto právnej veci je preukázanie vlastníckeho práva, teda aktívna legitímácia. Keďže vlastnícke žaloby sú hmotno-právnym inštitútom, na základe ktorého sa realizuje subjektívny nárok vlastníka veci na ochranu, bolo povinnosťou súdu skúmať, či navrhovateľka má aktívnu legitímáciu na podanie návrhu v danom znení o ochranu vlastníckeho práva. V konaní prvostupňový súd mal preukázané, že navrhovateľka je zapísaná ako výlučná vlastníčka CKN p. č. ... - zastavané plochy a nádvoria vo výmere Znaleckým posudkom znalca Ing. M. Č. bolo zistené, že premietnutím polohy stĺpikov a závoru do súčasnej platnej katastrálnej mapy zistil, že dva stĺpiky B, C, sa nachádzajú na pozemku navrhovateľky p. č. železná závoru medzi stĺpkami A a B na spornom pozemku navrhovateľky sa nachádza v časti bodov X, B, nákrese

v dĺžke 3,25 m, Ing. M. K. ako znalec súdom ustanovený vo svojom kontrolnom znaleckom posudku uviedol, že je znalecký posudok vyhotovený Ing. M. Č. ako vecne správny, čo sa týka zamerania skutočného stavu, ako aj určenia pôvodného stavu spornej p. č. V konaní o ochranu vlastníckeho práva navrhovateľka preukázala vlastníctvo k predmetnému pozemku, na ktorom sa stĺpiky nachádzajú, keď znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že časť betónových stĺpikov sa nachádza na parcele navrhovateľky. Za daného stavu ak by mali byť odporcovia úspešní, museli preukázať svoje vlastníctvo. Na základe kúpnej zmluvy registrovanej bývalým Štátnym notárstvom v Č. pod č. R. ... zo dňa 30.11.1978 odporcovia ako kupujúci uzavreli kúpnu zmluvu spísanú formou notárskej zápisnice Štátnym notárstvom v Č., ktorou predávajúci ako vlastník pozemku p. č. ... lúka o výmere ... , zapísanej v pozemkovej knihe kat. územia K. ako p. č. ..., ktorej časť je totožná s parcelou ..., ktorú nehnuteľnosť odpredáva predávajúci na prístupovú cestu k ich stavebnému pozemku. Pokiaľ odporcovia 1/, 2/ poukázali na konanie Okresného súdu v Čadci sp. zn. 6C/477/79, v tejto súvislosti prvostupňový súd správne poukázal, že navrhovateľka J. E. nebola vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, pretože sporná časť nehnuteľnosti jej bola pridelená iba v rámci HTUP ako náhrada za pozemky, ktoré jej boli pojaté do honov JRD a iba z tohto titulu jej vzniklo právo na prípadnú ochranu jej práv, ale nesvedčí to o jej vlastníckom práve, pretože náhradný užívateľ má právo na výnos pozemku, môže meniť jeho podstatu, uskutočňovať na ňom stavby, ale nemôže pozemok zaťažiť ani scudziť. Z uvedeného vyplýva, že vlastnícke právo navrhovateľky nemohlo byť ohrozené konaním L.j a v konaní bolo preukázané a to svedeckými výpoveďami, že odporcovia zneužili dohodu, ktorá bola medzi navrhovateľkou a jej manželom M. Č. a odporcami, ktorým umožnili rozšíriť vstup na pozemok, pritom si však zahradili viac ako im prináležalo.

Samotní odporcovia 1/, 2/ pokiaľ získali vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti p. č. ... o výmere ... , už v čase uzavretia kúpnej zmluvy museli si byť vedomí z priestorového umiestnenia predmetnej nehnuteľnosti. Už v tom čase museli si byť vedomí toho, že časť nehnuteľnosti, na ktorom stoja stĺpiky nie je predmetom tejto zmluvy, z dôvodu ktorého aj požiadali o navrhovateľku a jej t .č. nebohého manžela o umožnenie vstupu z dôvodu vykonávania stavebných prác. Z uvedeného vydržanie predmetnej nehnuteľnosti neprichádza v úvahu, pretože nebola preukázaná ani oprávnená držba ani uplynutie doby potrebnej na vydržanie predmetnej nehnuteľnosti samotnými odporcami. Keďže dohoda

zo dňa 7. mája 1957 predložená navrhovateľkou nebola predmetom vkladu vlastníckeho práva podľa vtedy platných právnych predpisov, samotná navrhovateľka na základe osvedčenia jej vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe notárskej zápisnice N 113/94, NZ 386/94 svedčí o vlastníckom práve navrhovateľky. Notárske osvedčenie bolo vydané v zmysle zák. č. 293/1992 Zb., pričom notárska zápisnica, ktorá obsahovala osvedčenie o vydržaní, bola spísaná na základe zák. č. 323/1992 Zb., ktorý zákon upravuje postavenie a činnosť notárov. Súd nie je oprávnený zasahovať do činnosti notára vykonávanej podľa zák. č. 323/1992 Zb. V danom prípade nebol súd oprávnený preskúmať platnosť notárskej zápisnice ani postup notára pri jej vydávaní. Z týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.“

Z citovaného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že krajský súd mal dostatočne preukázané, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, na ktorej sťažovatelia zriadili nepovolenú stavbu, čím zasiahli do vlastníckeho práva navrhovateľky, ktorá sa tak dôvodne v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka domáhala proti sťažovateľom ochrany svojho vlastníckeho práva a žiadala odstránenie tejto neoprávnenej stavby zo svojho majetku.

V súvislosti s námietkami sťažovateľov, podľa ktorých okresný súd a ani krajský súd nezohľadnili nimi predkladané dôkazy spochybňujúce podľa nich vlastnícke právo navrhovateľky k dotknutej nehnuteľnosti, ústavný súd podotýka, že v danom prípade bol predmet konania pred všeobecnými súdmi vymedzený žalobným petitom, z ktorého vyplýva, že v danom prípade nebola spornou otázkou vlastníctva navrhovateľky, resp. predmetom konania nebola žaloba o určenie vlastníckeho práva, ale predmetom konania bola žaloba na plnenie, v zmysle ktorej sa navrhovateľka domáhala, aby sťažovatelia prestali zasahovať do jej vlastníckeho práva. Vzhľadom na uvedený predmet konania bolo teda irelevantné sťažovateľmi navrhované dokazovanie na popretie vlastníckeho práva navrhovateľky k dotknutej nehnuteľnosti, ktorej vlastníctvo bolo nepochybne preukázané výpisom z verejného registra o evidencii nehnuteľností, o pravdivosti ktorého nemal krajský súd bez ďalšieho dôvod pochybovať, resp. tento zápis

spochybňovať v konaní, v ktorom nebola táto otázka predmetom konania. Keďže teda navrhovateľka dostatočne hodnoverným spôsobom preukázala svoje vlastnícke právo k dotknutej nehnuteľnosti, bolo namieste, že sa domáhala jeho ochrany pred neoprávneným zasahovaním zo strany sťažovateľov, ktorí naopak v predmetnom konaní hodnoverne nepreukázali „právo silnejšieho“, resp. inými slovami, nepreukázali, že by oni boli vlastníckmi dotknutej nehnuteľnosti, čo by ich oprávňovalo na tejto nehnuteľnosti postaviť spornú stavbu. Práve naopak, takmer všetky námietky sťažovateľov sa týkali nie preukazovania ich vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti, ale iba spochybňovania vlastníckeho práva navrhovateľky. Uvedené právo však nebolo predmetom dotknutého konania, takže predmetné námietky sťažovateľov, zastúpených kvalifikovaným právnym zástupcom, by mohli mať relevanciu v inom konaní o určení vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti.

V súlade s uvedeným krajský súd v napádanom rozhodnutí tiež konštatoval „*Za daného stavu, ak by mali byť odporcovia úspešní, museli preukázať svoje vlastníctvo.*“.

Vzhľadom na uvedené podľa ústavného súdu napádané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, svojvôle alebo zjavnej neodôvodnenosti a jeho závery sú plne ústavne udržateľné, pričom krajským súdom aplikované ustanovenie Občianskeho zákonníka nie je popretím jeho účelu a zmyslu a plne korešponduje s ústavnou koncepciou práva na spravodlivý súdny proces so všetkými jeho atribútmi.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Uvedené závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľov v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K rozhodnutiu najvyššieho súdu

Pokiaľ ide o sťažovateľmi napádané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 181/2011 z 28. septembra 2011, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti, ústavný súd prisvedčil záverom najvyššieho súdu, že pri súčasnom dostatočne odôvodnenom súdnom rozhodnutí nevykonanie sťažovateľmi navrhovaných dôkazov, tobôž ak nekorešpondujú s predmetom konania (pozri už uvedené, pozn.), nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (odňatie možnosti konať pred súdom, pozn.).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd kvôli nedostatku príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím najvyššieho súdu a označenými právami sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

Kvôli odmietnutiu sťažnosti ako celku bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľov na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2012

